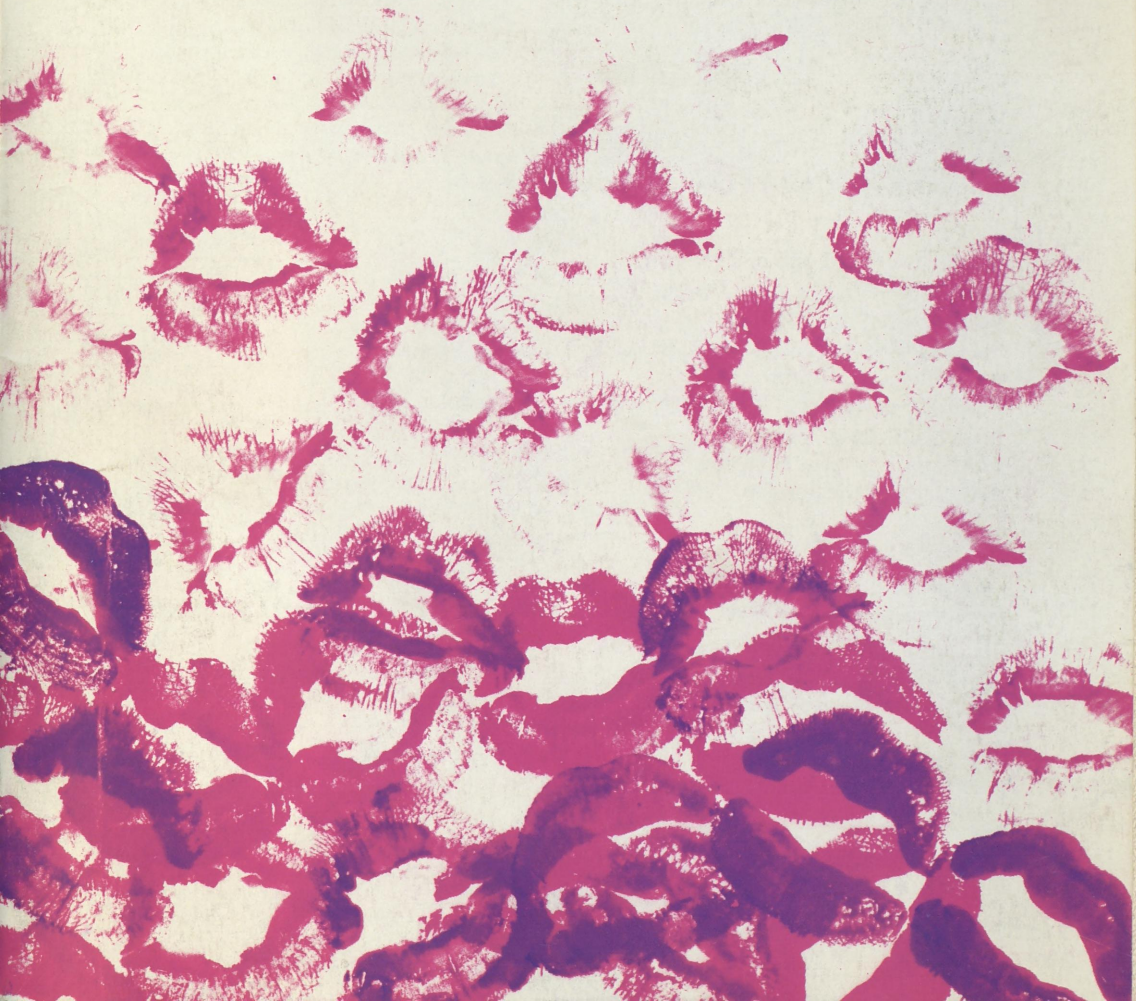

Det Norske Teatret

Ein midtsommarnattsdraum

William Shakespeare

Ein midtsommarnattsdraum

Martin Droshouts stikk av den unge Shakespeare, frå den første folio-utgåva i 1623. Shakespeare hadde vore død i 8 år da stikket vart til, men det byggjer sannsynlegvis på eit portrett som no er mist. Ben Jonson, som kjende Shakespeare, meinte dette var eit utmerkt bilete av han som ung mann.

Omsett av Halldis Moren Vesaas

Regi og koreografi: Runar Borge

Scenografi: John-Kristian Alsaker

Musikk: Henry Purcell arrangert av Egil Monn-Iversen

Repetitør: Tor Hultin

Parykkar og masker: Margot Björkström og Torunn Løken

Inspisient: Stein Hamre

Rekvisitør: Trygve Eliassen

Sufflør: Birgitta Revold

Originaltittel: «A Midsummer Night's Dream»

Programredaksjon: Halldis Hoaas

Foto: Frits Solvang

Programomslag: John-Kristian Alsaker

Programdesign og produksjon: Pan reklamebyrå

Trykk: a.s Joh. Nordahls Trykkeri

Tesevs, hertug av Aten
Egevs, far til Hermia
Lysander, forelska i Hermia
Demetrius, forelska i Hermia
Filostrat, morosjef hos Tesevs
Hippolyta, amasonedronning, trulova
med Tesevs
Hermia, forelska i Lysander
Helena, forelska i Demetrius

Bjørn Floberg
Alf Malland
Bjørn Skagestad
Bjørn Sundquist
Nils Sletta

Ragnhild Hilt
Trini Lund
Grethe Ryen

Pære, tømmermann
Bånn, vevar
Fløyte, belgflikkar
Snute, kjeleflikkar
Skrant, skreddar
Lune, snekkar

Sverre Wilberg
Wilfred Breistrand
Rolf Sand
Andreas Kolstad
Siri Rom
Anita Rummelhoff

Oberon, alvekonge
Titania, alvedronning
Puck, alv/nisse
Første alv
Erteblomst, alv
Kingeljev, alv
Møll, alv
Sennepsfrø, alv

Bjørn Floberg
Ragnhild Hilt
Nils Sletta
Elsa Isefiær
Ruth Fasting
Kari Hæg
Einar Wøhni
Øystein Selenius

I orkestret: Einar Iversen (orkesterleiar, el-piano og cembalo),
Rolf Malm (fløyte og sopransaxofon), Bernt Anker Steen
(trompetar og flügelhorn), Svein Johann Ose (gitar), Knut
Guettler (el-bass) og Gunnar Aas (slagverk).

Ein pause

Premiere 16. februar 1980

Legender og fakta

Det finst knapt ein dramatikar i teaterhistoria det er dikta så mykje om som William Shakespeare. For ikkje lenge sidan gjekk ein engelsk TV-serie over norske skjermar og la fram éin versjon av saga om den store diktaren. Det finst mange andre. Éin vil ha det til at mannen aldri eksisterte, at det i røynda var Francis Bacon som skreiv det heile. Andre meiner fleire pennar gøymmer seg bak namnet Shakespeare.

Men det er i dag ingen seriøse forskarar som tvilar på at William Shakespeare fanst, at han levde i Stratford og London og arbeidde som skodespelar og forfattar. Dei kjeldene ein har funne fram til, er eintydige og klåre. Men dei etterlet ei lang rad spørsmål utan svar.

Her er noko av det vi veit:

Far til Shakespeare, John, var ein etter måten velstående hanskemakar i Stratford-upon-Avon. Han var gift med Anne Arden, yngste dotter til ein lågadelmann. Sonen William vart fødd i 1564, og etter det kyrkjeregistret fortel døypt den 26. april. Vi veit ikkje noko sikkert om skolegangen hans, men ettersom Stratford hadde latinskole, er det truleg at han gjekk der. Omreisande teatertrupper gjesta Stratford fleire gonger i åra frametter, så vi må òg tru den unge Shakespeare såg fleire framsyningar medan han voks opp. Da han var midt i tenåra, byrja det gå gale vegen økonomisk for far hans – men kva for verknad dette hadde på sonen, veit vi lite om.

Shakespeare gifta seg ung – i 1582 – med Anne Hathaway. Ho var sju-åtte år eldre enn han. Grunnen var enkel – dei venta barn saman. Susanna Shakespeare vart døypt 26. mai 1583. To år

seinare kom tvillingane Hamnet og Judith. Shakespeares ekteskap har utløyst alle slags spekulasjonar – og dei har gjerne skifta med moraloppfatninga i tida. Anne Hathaway Shakespeare vart buande i Stratford heile livet. Ho døydde i 1623 og vart gravlagd ved sida av mannen sin i kyrkja der. Om ekteskapet var lykkeleg eller ikkje? Vel – det er eit faktum at William ikkje tok familien med til London. Men det er like eins eit faktum at han alltid heldt kontakten ved like, gjesta heimstaden ofte, kjøpte eigedomar der og trekte seg attende dit da han vart eldre. Så veit vi at han testamenterte den nestbeste senga si til kona – men kva det ligg i det, ja – sjå det har det vore skrive bøker om! Kvar og ein får finne sitt eige svar.

Åra mellom 1584 og 1592 er dei mørke, dei tapte åra i Shakespeares

liv. Ingen veit noko om kvar han var og kva han gjorde. Tvillingane vart unnfanga i 1584 – og i 1592 er Shakespeare i London, han er ein kjend skodespelar og har stadig aukande ry som forfattar òg. Desse åra har sjølv sagt gitt stoff til ei mengd legender – den eine meir fantastisk enn den andre. Ein har leitt i skodespela etter spor og kome fram til dei utrulegaste tolkingar – men fakta blir ikkje noko av det. Korleis veit vi at Shakespeare var ein del av Londons teaterliv i 1592? Robert Greene, som sjølv hadde freista seg som dramatikar, skriv forakteleg i ein pamflett som kom ut rett etter at han døydde, om denne skodespelaren som trur han kan skrive: «... an upstart Crow, beautified with our feathers, that with his Tiger's heart wrapped in a Player's hide, supposes he is as well able to bombast out a blank verse as

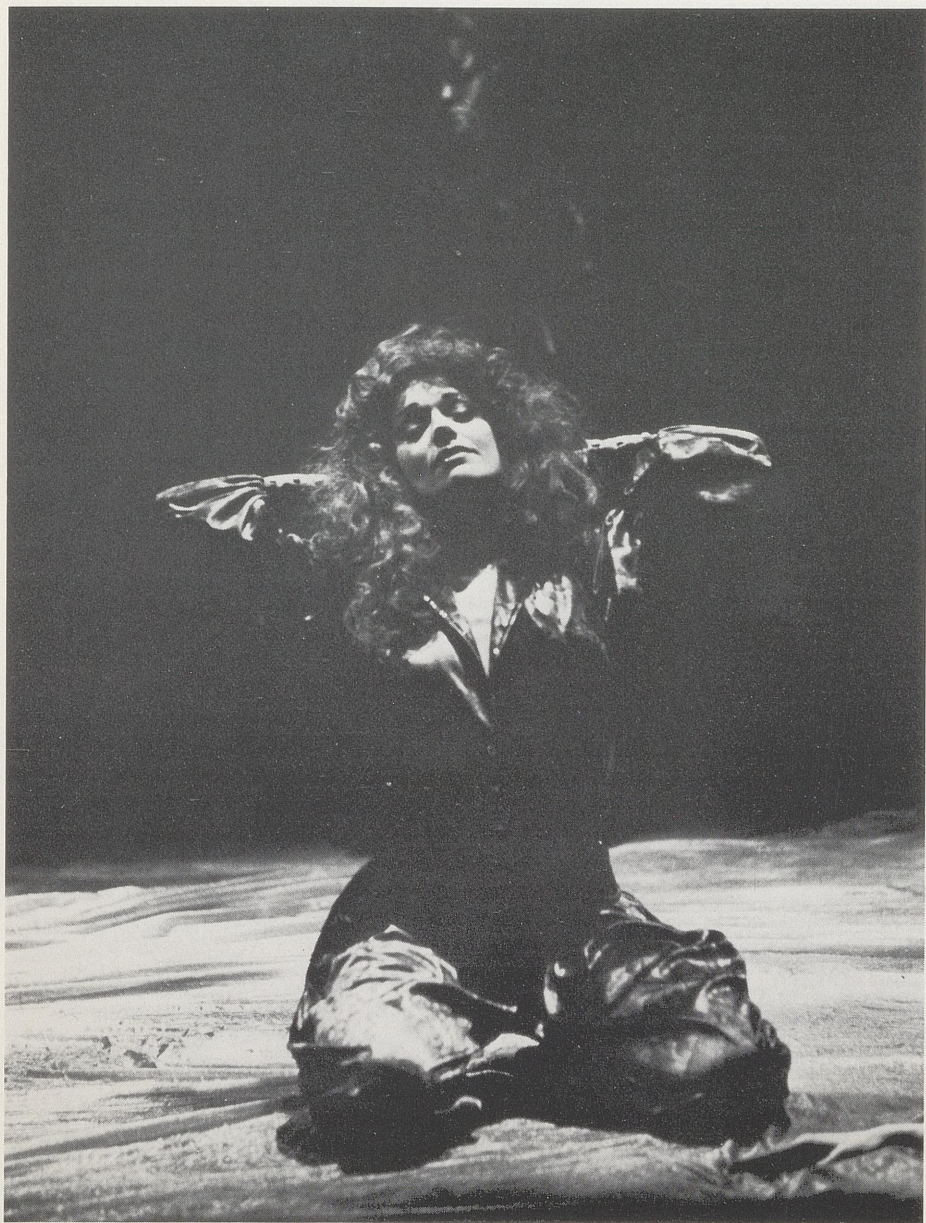
the best of you: and being an absolute Iohannes fac totum, is in his own conceit the only Shake-scene in the country.» Det er ingen tvil om at satiren peikar mot Shakespeare – ordspelet er dårleg, men meininga klår. Det forvridde sitatet frå «Henry IV» gjer slutt på all tvil. (Henry IV: Oh, tiger's heart wrapp'd in a woman's hide). I 1598 gav ein mann ved namn Francis Meres ut ei samling observasjonar han kalla «Palladis Tamia», der han m. a. seier kva han meiner om forfattarane i tida. Han nemner tolv av Shakespeares skodespel – blant dei «Ein midtsommarnattsdraum».

I 1593 kom Shakespeare på trykk med sitt eige: det lange episke diktet «Venus and Adonis», dedisert til jarlen av Southampton. Året etter følgde «The Rape of Lucrece» – dedisert til same mannen. Desse dikta vart til medan London-teatra var stengde – pesten herja.

Mange litteraturforskarar har vore opptekne av tilhøvet mellom Shakespeare og den unge jarlen. Ut frå skodespela kan det vere rimeleg å tru at Shakespeare vanka ein del i adelege sirkclar i denne tida. Men vi veit ingenting visst. Svært mange meiner at «Ein midtsommarnattsdraum», som må vere skrive midt i 90-åra, vart framført ved eit adeleg bryllaup. Mor til Southampton gifta seg for andre gong i 1594. Fleire hellar likevel til den teorien at den erotiske komedien skulle kaste glans over bryllaupet til William, jarlen av Derby, i 1595. Han var bror til Lord Strange, som tidlegare hadde vore skodespelartruppen sin høge verge.

Shakespeares vakre sonettar vart trykte i 1609 – truleg utan godkjenning

frå forfattaren: det kryr av trykkfeil. Men ein del av desse sonettane må ha blitt til mykje tidlegare. Francis Meres nemner Shakespeares sonettar i boka si i 1598. Ein ting står fast – same kva ulike litteraturforskarar har sagt opp gjennom hundreåra (i dag er alle samde) – dei fleste sonettane er skrivne til ein ung mann (the Fair Youth). Det gjeld i alle høve dei første 126. 24 av dei andre er vigde til ei kvinne – den såkalla Dark Lady. To fell utanfor dette mønstret. Her ligg det grobotn for eit utal teoriar – men alt er spekulasjonar, ikkje meir.

I 1594 vart skodespelartruppen Lord Chamberlain's Men til – med William Shakespeare som medlem. Før den tid hadde han sannsynlegvis ikkje vore fast tilknytt nokon trupp. Han har utan tvil spela roller i sine egne skodespel i

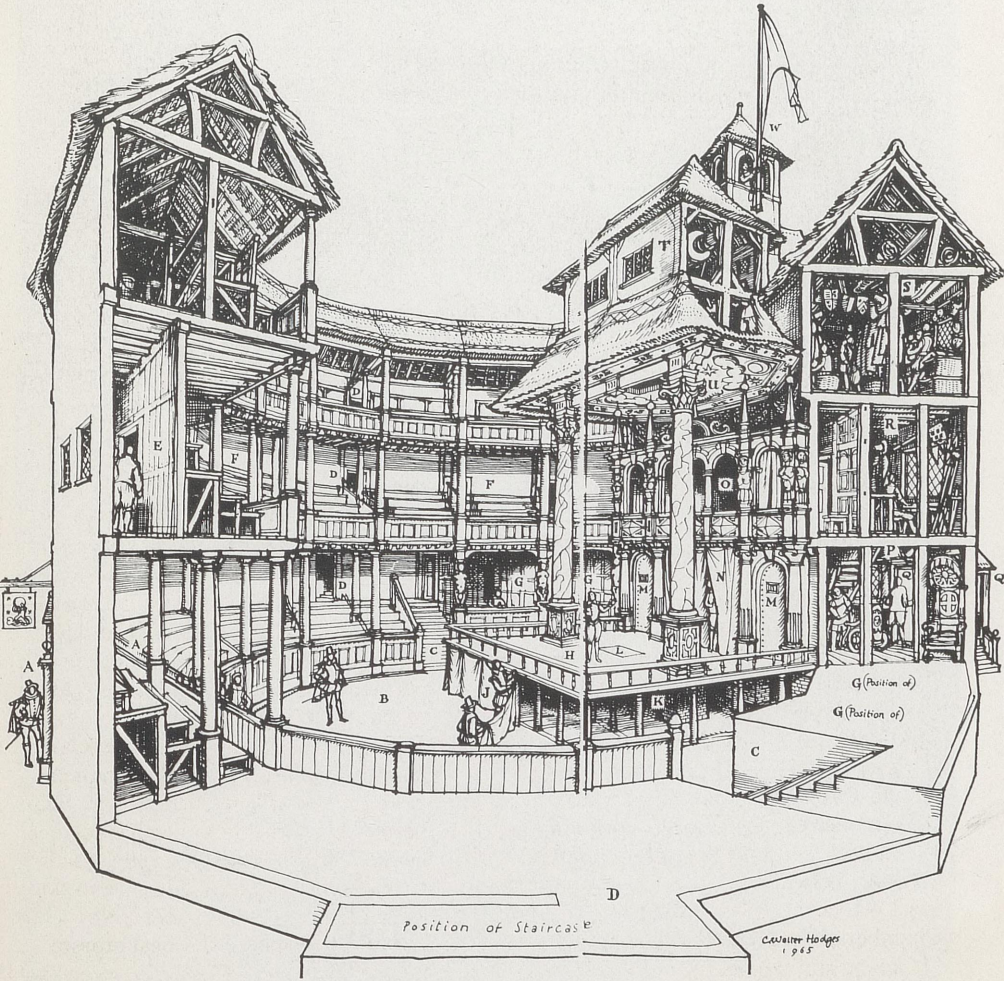
denne tida – men kva for roller veit vi ikkje. Éi samtidig kjelde tyder på at han spela kongar! Lord Chamberlain's Men gjorde det bra, dei vart akta og velståande menn – og arbeidstilhøva for dramatikaren må ha vore nærpå ideelle. I 1599 fekk truppen òg ein permanent heim der dei kunne framføre skodespela sine – Globe-teatret. Teatret vart reist som eit aksjeselskap, og Shakespeare var ein av eigarane. Ettersom velstanden voks, byrja Shakespeare å kjøpe hus og eigedomar heime i Stratford. Sonen Hamnet døydde berre 9 år gammal, men resten av familien greidde seg bra. Alt i 1597 kjøpte Shakespeare det nest største huset i byen, New Place, og etter kvart fekk han seg ein god del land og fleire eigedomar. I heimbyen var han ein rik mann.

10

Reduseres til
23 eic. bredde

Da dronning Elizabeth døydde i 1603 og Stuart-familien kom på trona med Jakob 1., var det betre tider for teaterfolk. Kampen mot puritanarane og andre motstandarar var slutt, kongen

tok alle dei tre faste truppene i London under sitt verge. Shakespeare og kollegaene hans vart The King's Men, og truppen spela rett ofte for kongen – oftast skodespel av husdramatikaren. I

Det første Globe-teatret slik C. Walter Hodges meiner det må ha sett ut. (Frå «The Globe Restored»).

Kan godt brukes. Fint om du kan viske vekk bokstavene - så mange som

In the name of god Amen I William Shakespear of Stratford upon Avon in the countie of Warwick gent in shert paise a memorie god be praised for make a pcedence yet in lust will I shew in maner forme following That is to wit first I comend my soule into the hand of god my detours long & assiduous labours having bene made & done by the grace of god to be made a part of his grace and to be made a part of his grace and to be made a part of his grace

John Shakespeare

In the name of god Amen I William Shakespear of Stratford upon Avon in the countie of Warwick gent in shert paise a memorie god be praised for make a pcedence yet in lust will I shew in maner forme following That is to wit first I comend my soule into the hand of god my detours long & assiduous labours having bene made & done by the grace of god to be made a part of his grace and to be made a part of his grace and to be made a part of his grace

Første arket av Shakespeares testament.

1608 tok dei over Blackfriars Theatre, som Burbage-familien hadde ått, og hadde såleis ein spelestad innandørs der dei kunne vere om vinteren. Dei ein gong så forakta skodespelarane var blitt brave borgarar!

Vi veit ikkje riktig når Shakespeare flytta attende til Stratford. Men da Globe-teatret brann i 1613 under ei framsyning av «Henry VIII», var ikkje Shakespeare interessert i å vere med på det nye bygget som straks vart reist. Han var nok framleis knytt til teaterlivet, men først og fremst oppte-

ken av heimen og familien i Stratford. Dottera Susanna gifta seg i 1607, Judith i 1616 – ikkje lenge før faren døydde. Han fekk oppleve ei dotterdotter – Susannas Elizabeth.

William Shakespeare vart sjuk med feber i mars 1616 – han skreiv under testamentet sitt den 25. mars. Han døydde ein månads tid seinare og vart gravlagd den 25. april.

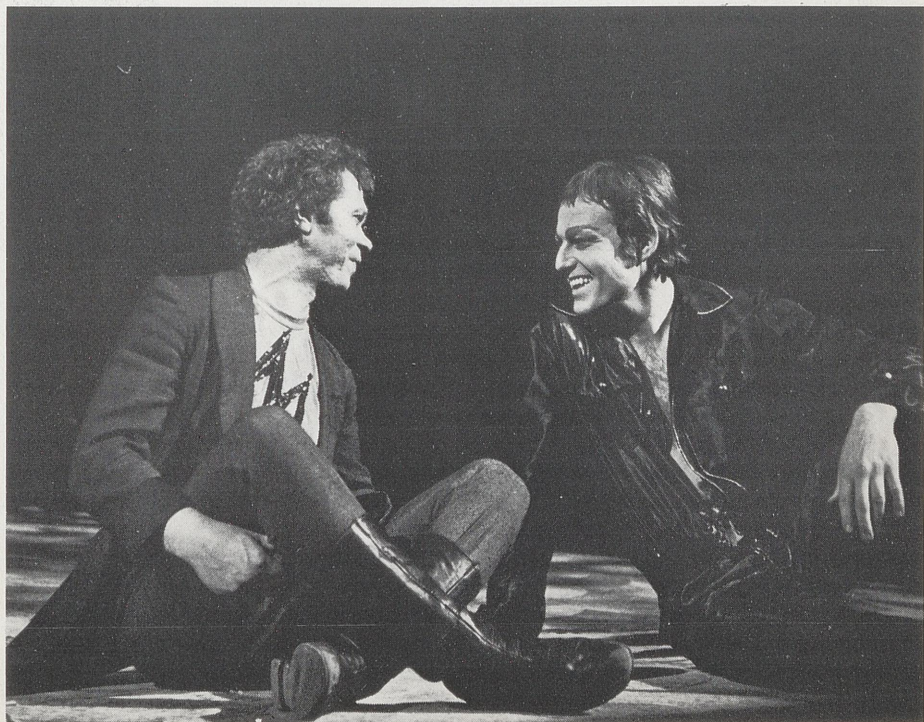
Sju år seinare vart skodespela hans trykte av The King's Men – den første Folio. Utan den ville namnet hans knapt ha tydd noko særleg for menneske i dag.

Shakespeare og midtsommarnattsdraumen

I dei fleste skodespela sine henta Shakespeare handlinga eller delar av handlinga frå ulike kjelder i tida: frå krøniker, segner, klassiske forfattarar. Det var heilt vanleg – alle gjorde det, den gongen. Men einskilde av skodespela synest å ha blitt til utan noka slik kjelde – og «Ein midtsommarnattsdraum» er eitt av dei. Alle dei fantastiske hendingane og forviklingane i denne frodige og poetiske kjærleikskomedien er sprungne av Shakespeares eigen rike fantasi – han stod midt i si mogne blømingstid som dramatkar, og «Ein midtsommarnattsdraum» repre-

senterer topp-punktet blant komediane hans til den tid.

Einskilde namn og hendingar kan ein likevel spore kjelder til. Historia om Tesevs kjende nok Shakespeare frå både Plutark og frå Chaucer. Chaucer fortel m.a. om bryllaupet mellom Tesevs og Hippolyta, og nemner feiringa av maidagen. Namnet Filostrat finst òg hos Chaucer, men der er han ikkje morosjef hos Tesevs, han er pasje hos ei kvinne. Det finst òg hos Chaucer ei forteljing om kringel mellom alvekongen og dronninga hans, men namna er andre enn dei Shakespeare nyttar.

Illustrasjon frå «Transformationi» av Dolce: Pyramus og Thisbe med løva!

Likevel – sjølve idéen om alveparet som kranclar, kommenterer menneskelivet og tek parti for og mot dei dødelege, kan ha kome frå Chaucer. Huon frå Boredeaux fortel om ein alvekonge som bur i ein skog og heiter Oberon. Han er berre tre fot høg, er krokrygga – men har andlet som ein engel. Namnet Titania finst hos Ovid, i «Metamorfosane» – av og til som eit anna namn for Diana, andre stader for Circe. Puck, eller Robin Goodfellow som han òg heiter hos Shakespeare, var ein velkjend figur i engelsk folketru, på same vis som tussar og troll og nisser hos oss. Det fanst på Shakespeares tid ei historie om ein mann som vart til eit esel og elska ei gift

kone – kan hende kjende den store diktaren denne historia da han skreiv om Bånn og Titania.

Som vi ser, henta Shakespeare inspirasjon både her og der til ulike detaljar i «Ein midsommarnattsdraum», men heilskapen er fullt og heilt hans eigen.

Skodespelet som handverkarane framfører, den tragiske saga om Pyramus og Thisbe, finst derimot i ei rad ulike versjonar som Shakespeare utan tvil har kjent og lånt frå. Men jamvel her har han gitt historia sin eigen vri, og gjort det heile meir komisk enn tragisk! Shakespeare-kjennaren vil òg finne parallellar til hans eigen «Romeo og Julie».

Om musikken

Egil Monn-Iversen skulle det ikkje vere naudsynt å presentere for eit norsk publikum – i alle høve ikkje på Det Norske Teatret. Men mannen som har komponert musikken – Henry Purcell? Han er kanskje ikkje fullt så kjend utanfor dei spesielt musikkinteresserte sirklar.

No har «Ein midtsommarnattsdraum» inspirert mange ulike komponistar, frå romantikkens Felix Mendelssohn Bartholdy til vår tids Jan Garbarek. Mendelssohns bruremarsj som alle kjenner, er t.d. komponert til Shakespeares kjærleikskomedie! Garbarek stod for musikken sist Midtsommarnattsdraumen vart spela i Oslo – på Nationaltheatret sesongen 72/73 i Edith Rogers regi. Shakespeares tekst har òg blitt opera – til musikk av Henry Bishop i 1816. Men det var Henry Purcell vi skulle attende til.

Purcell levde frå 1659–95 i London. Han blir rekna som ein av toppane i engelsk musikkhistorie. Han tok opp i seg musikalske røynslar frå Frankrike og Italia, men makta å sameine det utlandske med engelsk tradisjon og kultur. Såleis utvikla han snart ein høgst personleg stil. Karrieren byrja da han ganske ung vart komponist for «kongens fiolar», det kongelege engelske orkester, som vart grunnlagt etter mønster av franskekongens «24 violons du Roi» i Versailles. Men det synt seg at Purcells talent omfatta alle musikkformer: kyrkjemusikk så vel som verdsleg, teatermusikk og bestillingsverk, oder og kantatar, instrumentalmusikk og ariar. Han komponerte m.a. for dei kjende dramatikarane i samtida, Dryden og Fletcher, men deira skodespel har ikkje i dag same

interesse som meisteren sine frå førre generasjon. Mykje av Purcells musikk – ved sida av scenemusikken – vart skriven til ulike kongelege festar – fødselsdagar, bryllaup, nyårsfestar. Det var ouverturar, ariar, duettar og kor. Men han nytta mest alltid strykarar og andre instrument som fløyte, obo og jamvel trompet ved sida av røystene. Blant dei fremste komposisjonane hans er Ode til den heilage Cecilia – musikkens skytshelgen.

Det er forresten ikkje heilt sant å seie at Purcell sette musikk til «Ein midtsommarnattsdraum». Han komponerte musikk til «The Fairy Queen» – som rett nok var basert på Shakespeares komedie, men som først og fremst var eit utstyrsstykke i den stilen tida likte best.

Sannsynleg kronologi

HENRY VI – del 1. Utgitt i 1623 (Folio). Framført ca. 1589/91. Første framføring vi kan dokumentere: 3. mars 1592, spela av Strange's Men på Rose-teatret.

HENRY VI – del 2. Utgitt i ein dårleg quarto 1594, og vidare i 1600 og 1619 før folio-utgåva. Reknar med første framføring omkring 1590/92, men saknar dokumentasjon.

HENRY VI – del 3. Utgitt i 1595, 1600 og 1619 før folio. Ein veit at stykke hadde vore spela før september 1592.

RICHARD III. Utgitt i 1597, 1598, 1602, 1605, 1612, 1622 før folio. Sannsynlegvis premiere kring 1592/3. Første dokumenterte framføring: 30. desember 1593, spela av Sussex's Men på Rose-teatret.

TITUS ANDRONICUS. Trykt i 1594, 1600, 1611 og i folioen. Uvisst når stykket først vart framført – kan vere frå 1584 til 1592. Den første vi kan fastslå heilt sikkert, er framføringa Sussex's Men gjorde i januar 1594 på Rose-teatret.

THE COMEDY OF ERRORS. Først utgitt i folioen. Sannsynlegvis spela i 1591/94, vi kjenner til ei framsyning i Gray's Inn 28. desember 1594.

THE TAMING OF THE SHREW. Først utgitt i folioen. Hadde truleg premiere om lag 1593/4 – men vi veit ingenting for visst.

THE TWO GENTLEMEN OF VERONA. Først utgitt i folioen. Vart sannsynlegvis spela mellom 1593 og -95.

LOVE'S LABOUR'S LOST. Utgitt i 1598 og i folioen. Truleg framført 1593/5. Første oppføringa vi kjenner til, var ved hoffet ca. 25. desember 1597.

ROMEO AND JULIET. Utgitt i 1597, 1599, 1609 og i folioen. Truleg framført første gong i 1595/6. På tittelbladet til den første trykte utgåva nemnast framføringar av Lord Hunsdon's Men, men vi saknar sikker dokumentasjon. På *Det Norske Teatret*: premiere 5. september 1975 i Kjetil Bang-Hansens regi med Nils Sletta og Unn Vibeke Hol i tittelrollene.

RICHARD II. Utgitt i 1597, to gonger i 1598, 1608 og 1615 før folioen. Truleg oppført ca. 1593/96. Første sikre framføring: i heimen til Sir Edward

Hoby i Canon Row i London, 9. desember 1595 (dersom den kong Richard som vart spela var Shakespeares tragedie).

A MIDSUMMER NIGHT'S DREAM. Utgitt i 1600 og 1619 før folioen. Sannsynlegvis oppført første gong i 1595/6. Den første framsyninga vi kjenner til, var ved hoffet 1. januar 1604 – dersom «Play of Robin Goodfellow» er identisk med «Ein midtsommarnattsdraum». På *Det Norske Teatret*: premiere 31. august 1948 i Sandro Malmquists regi.

KING JOHN. Først utgitt i folioen, og sannsynlegvis førsteoppført kring 1596/7.

THE MERCHANT OG VENICE. Utgitt i 1600 og 1619 før folioen. Før-

ste framsyninga vi kjenner til: ved hoffet 10. februar 1605, framført av The King's Men, men truleg spela så tidleg som i 1596/7.

HENRY IV – del 1. Trykt i 1598, 1599, 1604, 1608, 1613 og 1622 før folioen. Truleg spela i 1597/8, men heilt sikkert spela av Lord Chamberlain's Men 6. mars 1600.

HENRY IV – del 2. Utgitt – 1600 og i folioen. Spela i 1597/8, sannsynlegvis, men i alle høve ved hoffet i 1612.

MUCH ADO ABOUT NOTHING. Trykt i 1600 og i folioen. Truleg spela i 1598/9, men heilt sikkert ved hoffet i 1612.

HENRY V. Trykt i 1600, 1602 og 1619 før folioen. Truleg oppført om lag 1598/9, men heilt sikkert framført av

The King's Men ved hoffet 7. januar 1605.

THE MERRY WIVES OF WINDSOR. Utgitt i 1602, 1619 og folioen, og truleg oppført kring 1598/9. Spela av The King's Men i Whitehall 4. november 1604. På *Det Norske Teatret*: premiere 31. august 1938 i Knut Hergels regi.

JULIUS CAESAR. Først trykt i folioen, framført første gong 21. september 1599, truleg på Globe-teatret.

AS YOU LIKE IT. Først utgitt i folioen, men truleg spela i 1599/1600. Første framføringa vi kjenner til skjedde på Wilton House i Wiltshire, der The King's Men gjesta 2. desember 1603. På *Det Norske Teatret*: premiere 15. februar 1934, sett i scene av Per Lindberg.

TWELFTH NIGHT, OR WHAT YOU WILL. Først trykt i folioen, men truleg oppført ca. 1599/1600. Første kjende framføring 5. januar 1601 i Whitehall. På *Det Norske Teatret*: premiere 18. mai 1941 i ei oppsetjing signert Hans Jacob Nilsen.

HAMLET. Trykt i 1603, 1604, 1611 og så folioen. Truleg spela i 1600/01 – blir nemnt at det har vore spela i det siste i 1602! På *Det Norske Teatret*: premiere 22. februar 1967, i Tormod Skagestads oppsetjing med Svein Erik Brodal i tittelrolla.

TROILUS AND CRESSIDA. Utgitt i 1609 – to gonger – og i folioen. Truleg framført av Lord Chamberlain's Men kring 1601/2.

ALL'S WELL THAT ENDS WELL. Først trykt i folioen. Truleg spela i 1602/3.

OTHELLO. Trykt i 1622 og så i folioen 1623. Truleg framført i 1602/3, og framført av The King's Men i Whitehall 1. november 1604. På *Det Norske Teatret*: premiere 12. oktober 1926 i Karl Holters regi og med han sjølv i tittelrolla; premiere 17. oktober 1966 i Tormod Skagestads regi med Earle Hyman i tittelrolla.

MEASURE FOR MEASURE. Først trykt i folioen, men truleg spela kring 1603/4 – i alle høve spela ved hoffet av The King's Men 26. desember 1604.

TIMON OF ATHENS. Først trykt i folioen, sannsynlegvis spela første gong kring 1604/5.

KING LEAR. Trykt i 1608 og 1619 før folioen. Spela i Whitehall 26. desember 1606.

MACBETH. Først trykt i folioen, truleg spela så tidleg som i 1605 – kan

hende alt i 1601. Første dokumenterte framsyning: 20. april 1611 i Globe-teatret. På *Det Norske Teatret*: premiere 27. august 1977, i Ingebjørg Sems regi med Lasse Kolstad i tittelrolla.

ANTONY AND CLEOPATRA.

Først trykt i folioen, truleg spela kring 1606/7.

CORIOLANUS. Utgitt i folioen, og truleg spela frå 1607.

PERICLES, PRINCE OG TYRE. Ei rad trykte utgåver: to frå 1609, 1611, 1619 – ikkje i første folio i 1623, men derimot i den tredje frå 1664. Vart truleg spela ein gong mellom 1606 og 1608, men heilt sikkert rundt juletider i 1609.

CYMBELINE. Først utgitt i folioen og først spela kring 1609/10. Det blir referert til ei framsyning før 12. september 1611.

THE WINTER'S TALE. Først trykt i folioen og først spela på Globe-teatret (etter det vi veit) kring 1610. Vi kjenner til ei framsyning på Globe 15. mai 1611.

THE TEMPEST. Først trykt i folioen, og truleg spela i 1611. Den første framsyninga vi kjenner til: 1. november 1611 i Whitehall, framført av The King's Men. På *Det Norske Teatret*: premiere 10. mars 1959 i Ivo Cramér's regi med Harald Heide Steen som Prospero, og på ny 3. september 1970 i Krystyna Skuszankas regi med Johan Kjelsberg som Prospero.

HENRY VIII. Først utgitt i folioen, og truleg spela kring 1612. Vi veit at dette stykket vart spela på Globe-teatret 29. juni 1613 – det var den dagen teatret brann.

Forelska folk og galne folk har støtt så livleg fantasi, så heite hjerter som sansar meir enn kjøleg vett kan sjå. Ein galning eller elsker eller diktar er gjort av fantasi! Den første ser fleir djevlar enn eit helvete har plass til. Ein elsker – like galen – trur han ser Helenas venleik i eit kolsvart fjes. Og diktarauget vandrar som i ørske frå himmel ned til jord, frå jord til himmel, og liksom fantasien grip alt ukjent og formar det, gir diktarpennen liv og former til eit luftig ingenting. Er det ei glede fantasien grip, da famnar den og den som kom med gleda, og skremmest han ei natt, blir lett eit snar ved vegen hans til sjølve bamsefar!

W. Shakespeare

